

БЕСЕДА БЛАГОЈА С. БАБИЋА О ДЕЛУ ПРЕДРАГА СИМИЋА

Библиотека града Београда

Београд, 08.05.2018.

Даме и Господо,

Данас сам двоструко почаствован. Прво што ми је поверено да говорим на представљању књиге др Јасминке Симић „Спајајући Исток и Запад“ о Предрагу Симићу. Друго, што се ова књига представља уз учешће његове екселенције амбасадора Алжира господина Шебшуб. Напомињем да сам имао срећу и част да посетим ту лепу пријатељску земљу.

Енглеска пословица каже: „*Who can does. Who cannot, teaches*” („Ко уме, ради. Ко не уме, држи предавања“). Предраг је својим укупним делом показао да уме и да ради и да држи предавања. С великим успехом огледао се као научни истраживач, руководиоца једне велике научне установе, професор универзитета, амбасадор.

С поносом истичем да је Предраг Симић био мој млађи колега у Институту за међународну политику и привреду. У Институту је изучио научно-истраживачки занат и постао истакнути научник, један од водећих стручњака за међународне политичке односе. Био је најмлађи директор у историји Института. Водио га је осам година и то у најтеже време, кад се разграђивала савезна држава која је Институт основала. Срећним стицајем околности Предраг је успео да спаси Институт, који је и данас у Србији водећа научно-истраживачка установа у области међународних односа.

Спасилачки подухват Предрага Симића није остао без одзива. Садашња Управа Института за међународну политику и привреду, на челу с професором др Браниславом Ђорђевићем, је Предрагу Симићу симболично одала признање какво није добио ни један други директор Института – посебну спомен собу са његовим документима и књигама.

Будући афирмисан као стручњак за међународне односе, Факултет политичких наука Београдском универзитета је изабрао Предрага Симића за свог професора. Овде је постао један од најистакнутијих наставника.

Предраг Симић је истовремено био успешан и као дипломата, који је своја знања стечена у дугогодишњем научном истраживању користио за остваривање интереса државе коју је представљао. За борбу за интересе своје земље нашао је ослонац у примеру свога оца, др Александра Симића. Овај, некад један од најистакнутијих лекара у Србији, и дословно се борио за своју земљу. Био је добровољац на Солунском

фронту, и то као младић. Он је био један од свега тројице од 1.300 каплара који су преживели солунску Голготу.

Предрагу је, по његовој жељи, у Институту за међународну политику и привреду било поверено проучавање Кине. И ту је показао своју далековидост. Почео је да се бави овом великом пријатељском земљом управо пошто је она почела остварује једну од најуспешнијих привредних реформи у економској историји света. Стицајем околности, његов успон у науци текао је истим темпом као и успон Кине у развоју привреде.

Предраг се више година се бавио искључиво овом земљом. Озбиљно је схватио кинеску мудрост: „Упорност претвара дудов лист у свилу“. Показао је да се није узалудно бавио овом великом земљом. Објавио је више књига и чланака о њој. У овим радовима представио је развојни пут Кине. Истраживања је допуњава личним увидом у развојни токове земље за време специјализација и студијских путовања. Кином се бавио и као представник државе, више пута посећујући ову велику пријатељску земљу.

Предраг је још као млад истраживач наслућивао колики значај ће кинеске реформе имати и за Кину и за свет. Њено искуство је заиста постало поучно за цео свет, особито онај његов део који је морао да се избори са сиромаштвом. Кина је успела да изведе своје реформе и темељан друштвени и економски преображај без разграђивања политичког система као што се десило и бившим социјалистичким земама Европе. Образложење је „отвореност духа“ Кинеза. Никада није дошло до прекида ни у кинеској цивилизацији ни кинеској државности. Зато је генерал де Гол рекао да је кинеска држава старија од историје.

Исти случај је и с свим изданицима кинеске цивилизације. Све ове земље у направиле синтезу између својих цивилизација и тековина западњачке индустријске револуције. Јапански економист Јасусуке Мураками сматра да је и Јапан своје „привредно чудо“ остварио тако. Наш славни Миша Ђурић је Словенима предлагао: „Спајати мудрост Истока и технику Запада“.

Та способност чувања сопствених култура и цивилизација уз учешће у светској технолошкој утакцими и отворености према светском тржишту, о чему је Предраг често писао, објашњава зашто су источњачка друштва отпорна на подривања споља. Цивилизација дугог трајања учинила их је способним да усвајају пожељне спољне утицаје, а штите се од непожељних спољних утицаја.

Предраг Симић је постепено ширио подручје истраживања, укључујући спољну политику Југославије и Србије. Књига „Пут у Рамбује“ ће вероватно бити најтрајније његово дело. Оно није само исход темељних истраживања, него и лично сведочанство о једном догађају који је судбоносан и за СР Југославију и за Србију и за српски народ. Оваква дела никада не застаревају него им, напротив, временом вредност расте. Ја верујем да ће ово дело, пре или касније, изићи у новом издању.

Захваљујући госпођи др Јасмински Симић, у овоме њеноме велелепном делу објављени су и неки Предрагови радови које он није био стигао да објави. Међу њима је најважнији о судбини Југославије. Судећи сачуваном рукопису, то је требало да буде синтетичко дело, круна његовог научноистраживачког стваралаштва.

Добро је познато да је Предраг дао велики допринос нашој науци о међународним односима и нашој дипломатији. Али нажалост, судбина му није дозволила да тај допринос буде још већи. Ако се и за кога може рећи да је сагорео на свом послу, може се рећи за Предрага. Он је био склон да преузима више обавеза него што је морао, а понекад и више него што је могао да подноси без ризика по здравље.